

Διατί οἱ ἔως γῆς πεσμένοι καὶ κατὰφρανημένοι Ἕλλη-
νες, ἀναβιάζονται τόσον ὑψηλὰ, ἐκπαιδευόμενοι,
εὐνομούμενοι, σωφρονιζόμενοι καὶ τελειοποιούμενοι
διὰ χρόνου καὶ χρησιμεύοντες ἀναγκαίως πρὸς τὴν
ἡσυχίαν, τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν περὶ
αὐτοὺς ἔθνων, μάλιστα δὲ τῶν Βλάχων, τῶν Μολ-
δαυῶν, τῶν Σέρβων, τῶν Μαυροβουνιωτῶν καὶ τῆς
μεγάλης Ἀρμενίας. Οἱ γελῶντες λησμονοῦσι τὸ

Γελᾷ δὲ ὁ μωρὸς κἄν τι μὴ γελοῖον ᾖ.

Οἱ ἀποδοκιμάζοντες τὰς ὀρθοτέρας καὶ φιλανθρωπο-
τέρας τῶν Ἑλληνικῶν ἰδεῶν καὶ ὀρέξεων, ἃς γελῶσι
μᾶλλον διὰ τὸν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν μω-
ραπανοῦργον διωγμὸν καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν Ἑλληνι-
κῶν ἐκκλησιῶν, μοναστηρίων καὶ ἄλλων πραγμά-
των, κλαίοντες ἀπὸ τοῦ νῦν διὰ τὰς συνεπείας μετὰ
τὸν γέλωτα, ἐὰν σωφρονῶσιν. Ἐμπνέζονται ἀφ'
ἐχυτῶν καὶ ζημιόνονται πάντοτε ὅσοι ἐκ ζηλοφθο-
νίας ἀγενοῦς ἢ ἄλλου τινὸς πάθους ἀλογίστου, προσ-
βάλλουσι καὶ νῦν καὶ ἀδικοῦσι τὸν Ἑλληνισμόν,
ἀντιβαίνοντες, ὡς οἱ ἀντίθεοι, πρὸς τὴν φύσιν τῶν
ὄντων, πρὸς τὴν θεῖαν θέλησιν. Ὅσοι μόνον ἐπιβου-
λεύονται τὸν Χριστιανισμόν καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν, αὐ-
τοὶ προσβάλλουσι καὶ τὸν Ἑλληνισμόν, παρασύροντες
προσκαίρως τινὰς τῶν μὴ βλεπόντων, μηδὲ προνο-
ούντων τὰ τοιαῦτα. Ὁ Ἑλληνισμὸς οὔτε τὴν Βλα-
χίαν καὶ Μολδαυίαν ἀδικεῖ ποτε κατ' οὐδὲν οὔτε
τὴν Σερβίαν. Τὴν τελείαν ἀνεξαρτησίαν τῶν χωρῶν
αὐτῶν πρεσβεύων πάντοτε, ἐπιθυμεῖ τὴν φιλίαν αὐ-
τῶν, καὶ χρησιμεύει πάντοτε ὡς συνήγορος καὶ
στηρικτὴς αὐτῶν.

Οἱ ἀδελφικοὶ αὐτοὶ λαοί, οἱ περιγερίζοντες τὸν
Ἑλληνισμόν, ἦσαν, εἰσὶ καὶ ἔσονται πάντοτε φιλικοὶ
πρὸς ἡμᾶς. Ἀλλὰ τινες οὐκ ἐλίγοι ἐν αὐτοῖς ξενο-
θίδεκτοι καὶ ἄθρησκοι, ἢ μικρόνοες καὶ ἀπολίτευτοι,
μὴ καταννοοῦντες τὴν φύσιν τῶν νῦν πραγμάτων,
καὶ μὴ προβλέποντες τὰ μέλλοντα καὶ περιφρονούν-
τες τοὺς νῦν Ἕλληνας, ὡς ὀλεγώτερον τάχα εὐτά-
κτους, γενναίους καὶ πλουσίους, σχεδιάζουσιν ἄλλ'
ἀντ' ἄλλων ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς
Ἀνατολῆς, ἄδικα, παράλογα, ἀπρεπῆ, ἀσύμφορα
πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῶν πατρίδα, ὡς καὶ πρὸς
τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀτελεσφόρητα. Οἱ φαντασιοκόποι
οὗτοι σχεδιστικαί, οἱ μισελληνίζοντες, ἀγνοοῦσιν ἐκυ-
τοὺς καὶ τὰς ἰδέας καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.
Ἡ *Πανελληνίς* εἶπε πρὸ πολλοῦ καὶ ταῦτα ἐν σελί-
δι 414.

- * Ἕλλην σημαίνει ἄνθρωπος, φιλομαθής, σπουδαῖος,
- Φιλόπονος, φιλάρετος, ὀλιγαρχής, γενναῖος,
- * Ἀνδρείος, σώφρων, ἄριστος ἐν πᾶσι κατὰ πάντα.
- Τοιοῦτος Ἕλλην γίνεται, ὡς Ἕλληνες, εὐκόλως
- * Ἐν τῇ Βοσπόρῳ σήμερον καὶ ἐν ἰσονομίᾳ,
- * Οὐ μόνον ὁ Βυζάντιος, ὁ Λάκων, ὁ Ὑδραῖος,

* Ὁ Ἀγριδῆς, ὁ Σκοπιδῆς, ὁ Ναϊσσῆς, ὁ Κῶος,
* Ὁ Καππαδόκης, ὁ Ταρσεύς, ὁ Φιλιππουπολίτης,
* Ὁ Κερκυραῖος, ὁ Φωκεύς, ὁ Χῖος, ὁ Σμυρναῖος,
* Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀρμένιος, καὶ ὁ Ἰσραηλίτης,
Καὶ Τούρκος, Ἀραβ, ἄλλος τις νοήμων Μουσουλμάνος
Καὶ Ἰταλὸς καὶ Γερμανὸς καὶ Ἀγγλος, Γάλλος, Σλάβος,
Γενόμενος συγκάτοικος πολίτης καὶ φιλέλλην.
* Ἐκ δὲ τῆς μίξεως αὐτῆς μεγάλης καὶ ἀρίστης,
Πασῶν φυλῶν καὶ θρησκειῶν καὶ πάντων συστημάτων
Προκύπτει λαμπρῶς ἐπειτα ἡ ἑνωσις ἀπάντων
Χριστιανῶν διὰ τινος Συνόδου παγκοσμίως,
Καὶ βασιλεῖα τοῦ Χριστοῦ καὶ σταθερὰ εἰρήνη,
Καὶ εὐτυχία σχετικὴ ἀπάντων τῶν ἀνθρώπων.

Τοιοῦτον Ἕλληνα φρανοῦμεν ἡμεῖς πάντοτε καὶ
προσδοκῶμεν καὶ πρὸς τὸν τοιοῦτον ἀποδίδωμεν
τὴν ἀγαθὴν τύχην κατὰ τὸ κληρονομικὸν δίκαιον
καὶ πρὸς συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος, οὐχ ἥττον δὲ
τῶν πλησιεστέρων λαῶν. Ἀλλ' ἡ τύχη, ὡς τυφλὴ,
λέγουσιν ἴσως οἱ κακοὶ σχεδισταί, βιάζεται ἐνίστα-
σθαι ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν, ἐννοοῦντες ἐκυτοὺς ἀλκιμοτέρους
τῶν Ἑλλήνων, καὶ λησμονοῦντες τὰ δύο ταῦτα,
πρῶτον ὅτι ἰσχὺν ἔχει καὶ ὁ σοφὸς, καὶ ὁ τεχνικὸς,
καὶ ὁ ἔμπορος, καὶ ὁ ναυτικὸς, καὶ δεύτερον, ὅτι
κατ' οὐδὲν οἱ Ἕλληνες, οὔτε κατὰ τὴν ἀλκὴν καὶ τὸν
ἥρωισμόν καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν στρατηγικὴν
τέχνην ἐδείχθησάν ποτε κατώτεροι τῶν ἄλλων τῆς
οἰκουμένης λαῶν. Ταῖς φρονίμοις ἐλίγα. Κακὸν ἐπι-
λογασμὸν ἐπιτηδεύουσιν, ὅσοι ὑπολογίζουσι τοὺς
νῦν Ἕλληνας εἰς δύο ἢ τρεῖς ἑκατομμύρια καὶ ἀνά-
λογον τὴν δύναμιν αὐτῶν. Μόνος ὁ Γεώργιος Α' καὶ
ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῆς ἐπικρατείας τοῦ Γεωργίου
μετὰ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ καὶ τῶν ἐμπορικῶν
τοῦ ἔθνους ἀποικιῶν ἔστι μεγάλη τις δύναμις ἀπὸ
τοῦ νῦν. Ὁ νοῦν νοεῖτω.

Ι. Γ. ΑΛΤΡΗΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ.

Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ διδάκτορας, τελειοδι-
δάκτους, τελειοφοίτους, καὶ ἀποφοιτητάς ἐν
γένει κληρικούς τε καὶ λαϊκοὺς τοῦ Ἐθνι-
κοῦ Πανεπιστημίου.

—οοο—

Παρήλθεν ἤδη, Κύριοι, ὀλόκληρος εἰκοσιπενταε-
τηρίς, ἀφ' ἧς ἐν Ἀθήναις ἰδρύθη περικλεῆς ναὸς τῶν
Μουσῶν, τὸ ἐθνικὸν τῶν Ἑλλήνων Πανεπιστήμιον, εἰς
ὃ πανταχόθεν τὰ γοργὰ τῆς πατρίδος τέκνα συρρέ-
σαντα, καὶ τὴν διάνοιαν αὐτῶν καὶ τὸ ἥθος ἐν αὐτῷ
ἀναπτύξαντα, πανταχοῦ ἀπόστολοι τοῦ Ἑλληνικοῦ

πολιτισμοῦ ἐξεπέμφθησαν, καὶ ὡς θεολόγοι, διδάσκαλοι, νομοθέτορες, ἱατροὶ καὶ πολιτικοὶ τὴν κοινωνίαν πολυειδῶς εὐηργέτησαν.

Ταύτην δὲ τὴν εὐεργετικὴν τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ τῆς κοινωνίας ῥοπὴν, κατὰ τὸ πρῶτον τοῦτο νεαρόν τοῦ βίου του στάδιον, σκοποῦσα ἐφέτος ἡ Πρυτανεὶς νὰ διαγράψῃ, διὰ στατιστικῶν πινάκων καὶ ἱστορικῆς ἐκθέσεως τῆς βαθμιαίας ἀναπτύξεως τῶν ὀλιγῶν αὐτοῦ μέσων, τῇ φιλογενεῖᾳ τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων καὶ φιλελλήνων ὀφειλομένων, τῆς διηνεκοῦς βελτιώσεως καὶ αὐξήσεως τοῦ συλλόγου τῶν ἐν αὐτῷ κατὰ καιροῦ διδασκάντων μετὰ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ἀλλοιώσεων, τῶν ἐπισημοτέρων ἱστορικῶν τοῦ Πανεπιστημίου συμβάντων, καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ προϊόντων, ἃ ἡ εἰκοσιπενταετής πανεπιστημιακὴ διδασκαλίᾳ παρήγαγε, παρακαλεῖ ὑμᾶς, Κύριοι, ἵνα πέμψητε αὐτῇ μέχρι τῆς 1 Μαΐου 1864 σημείωσιν ἕκαστος, τῶν ἐκκλησιαστικῶν, διδασκαλικῶν, πολιτικῶν, δικαστικῶν ἢ καὶ ἄλλων θέσεων, ἃς κατὰ καιροῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατέσχετε, ἀπὸ τῆς πρώτης ὑμῶν ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου ἀποχωρήσεως μέχρι τῆς σήμερον, ἐπισημειοῦντας καὶ ἑτερά τινὰ τυχόν σπουδαῖα συμβεβηκότα, τὸν δημόσιον ὑμῶν ἀφορῶντα βίον, καὶ ἄμεσον ἔχοντα τὴν σχέσιν αὐτῶν πρὸς τὰς ἀρχάς τῆς ἐπιστήμης, ἃς ἐδιδάχθητε.

Ἡ Πρυτανεὶς, Κύριοι, προσκαλεῖ ὑμᾶς πρὸς τοῦτο φρονούσα, ὅτι συγγράφουσα τὴν ἱστορίαν τοῦ Πανεπιστημίου ἄνευ ὑμῶν, περιγράφει τὰς ρίζας μόνον τοῦ δένδρου καὶ τὸν κορμὸν, ἄνευ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν καρπῶν.

Ἐν Ἀθήναις 4 Ἰανουαρίου 1864.

Ὁ Πρύτανης τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου

Κ. ΦΡΕΑΡΙΤΗΣ.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ἈΣΜΑΤΑ.

(Τέλος, ἴδε φυλλ. 329.)

43

Τοῦ Κυρ Δημάκη τὰ παιδιὰ τὰ τρία γραμματισμένα.
Τὰ δύο σκλάβους τὰ πέρανε λιθάρια φορτωμένα.
Τὰ πῆραν καὶ τὰ διάκανε ἔς τὰ κλέφτικα λημέρια.
Ἄλλοι ἔτρωγαν, κ' ἄλλοι ἔπιναν, κ' ἄλλοι γράμματα στέλλουν.

Πιάνουν καὶ φτιάνουν μιὰ γραφὴν καὶ στέλλουν τοῦ Δημάκη
« Δῆμο, σὺν θέλῃς τὰ παιδιὰ νὰ μὴ σ' τὰ τυραγνῶμε
« Γιὰ βάλε τ' ἄσπρ' ἀμέτρητα καὶ μὴν τὰ λογαριάξῃς »,
Τὰ μάζωξε τὰ σύναξε τρεῖς μούλαις τῆς φορτώνει
Τὰ πῆρε καὶ τὰ διάκνε ἔς τὰ κλέφτικα λημέρια.
Τηράει ξερὰ, τηράει δεξιὰ, κανένα καὶ δὲν βλέπει,
Κ' ἀκούει τὸν κοῦκο καὶ λαλεῖ καὶ θλιβερὰ τὸ κλαίει.
Κ' ἀπὸ μακριὰ τὸν χαιρετᾷ κ' ἀπὸ κοντὰ τοῦ λείει.

« Κοῦκέ μου αὐτοῦ ποῦ περπατεῖς ἔς αὐτὰ τὰ καταρράχια
« Μὴν ἴδεις κλέφταις πουθενά ; »

44

Ἔρρις καλὰ ἐσμίξαμεν ἡμεῖς οἱ ντεριλίδες,
Πάλαι καλαὶς ἀντάμωσαις, πάλαι ν' ἀνταμωθοῦμε
Νὰ κλαύσωμε τὰ ντέρτῃά μας καὶ τὰ παράπονά μας.
Ἦ τὸν ἄγιον Λιά ἔς τὴν πλάτανο, ποῦ ν' τὰ ψηλά . . .
Νὰ φάμε ἀρνάκια τρυφερά κ' κριάρια σουβλισμένα.

45

Ἀρχὴ ποῦ πιάσθη ὁ πόλεμος
καὶ τῶν Τούρκων ὁ σκοτομὸς.
Πόλεμος μέσ' στὸ Λεβίδι
σκοτονόντε Τούρκοι χίλιοι
Πόλεμος μέσα ἔς τὴ γράνα
σκοτονόντε Τούρκοι τριάντα
Κολοκοτρώνης καὶ Νταγρές
ἔς τὸν πόλεμον κάνουν χαραῖς
Γιάσου καπετὰν Γιατράκο
μέσ' στοὺς κάμπους κάνουν τράκο.
Μέσ' στοὺς κάμπους ἔχωνόταν
ἀτιλὴ δὲν ἐφοδόταν.
Ἄλλους κόβει κ' ἄλλους σφάζει
Κ' ἄλλους μέσ' στή χώρα μπάζει.
Τούρκοι γιὰ δόστε τ' ἄρματα
γιὰ θὰ γεινῇτε κάρματα.
Δόστε δόστε τ' ἄρματά σας
Νὰ γλυτώστε τὰ κορμιά σας.
Τὸ αἷμα μας τὸ χύνουμε
τ' ἄρματα δὲν τὰ δίνομε,
Θὰ τὰ δόστε θὰ τὰ δόστε
ὕστερις θὰ μετανοιώστε.

46

Τῆς Ρούμελης οἱ Μπέδες καὶ τοῦ Μωριά οἱ ἀγάδες
Ἦ τὸ Ντερβενάκι καίτονται κορμιά δίχως κεφάλια.
Στρωμά χουνε τὴ μαύρη γῆ, προσκέφαλο μιὰ πέτρα
Καὶ τ' ἀποπάνω σκέπασμα τοῦ φεγγαριοῦ τὴν λάμφι.
Κ' ἕνα πουλάκι ἐπέρασε (1) καὶ τὸ ξαναρωτᾶνε.
Παιδιὰ πῶς πάει ὁ πόλεμος τὸ κλέφτικο τουφέκι ;
Μπροστὰ πάει ὁ Νικηταρὴς πῖς ὁ Κολοκοτρώνης
Καὶ παραπίσω οἱ Ἕλληνες μὲ τὰ σπαθιά ἔς τὰ χέρια

47

Τρεῖς περδικούλαις κάθονται μέσα ἔς τὸ Ντεμελέκι
Κ' ἡ μιὰ τηράει τοῦ ῥένεσι, ἄλλη κατὰ τοῦ Σέρβου.
Ἡ τρίτη ἡ καλύτερη μυρολογάει καὶ λέει.
Ἀλέξι, κάτσε φρόνιμα μὴν ἀσηκίωθῇ ὁ νοῦς σου,
Τι θὰ τ' ἀκούσῃ ὁ βασιλεὺς νὰ στείλῃ νὰ σὲ πάρῃ,
Δὲν ἔς τὸ εἶπα, Ἀλέξι, δύο βολαῖς δὲν ἔς τὸ εἶπα τρεῖς καὶ
πάντε ;

Πέντε πασάδες ἔρχονται γυρεύοντας γιὰ σένα.
Ἐγὼ πασὰ δὲν σκιάζομαι ραγιαδὲς δὲν φοβοῦμαι
Τι ἔχω τ' ἀσκέρι διαλεχτό ὅλο καπητανέους.

48

Νὰ ἦταν τρόπος νὰ σ' ἔδωπα, καυμένα μου Τρουπιώτης.
Πόχω δύο λόγια νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ πέντε νὰ σοῦ κρίνω.

(1) Ἐπέρασε. Ἰσως διορθωτέος ὁ στίχος οὕτω πως.
« Κ' ἕνα πουλάκι ἐπέρασε καὶ τοὺς συγχωρωτάει· παιδιὰ
κτλ. » ὥστε ἡ ἀπόκρισις ἐκ μέρους τῶν θανατωθέντων.
Καὶ ἡ ἐξῆς διόρθωσις προτιμωτέρα « Κ' ἕνα πουλάκι ἐ-
πέρασε καὶ τὸ συγχωρωτᾶνε — Πουλί· πῶς πάει ὁ πόλε-
μος . . . »